



بازگشت اجباری به سوی خطر

بازگشت دادن پناهجویان از کشورهای اروپایی به افغانستان

AMNESTY
INTERNATIONAL



سازمان عفو بین الملل یک جنبش جهانی حقوق بشر است و بیشتر از هفت میلیون عضو داشته که در سطح دنیا بخاطر تامین حقوق بشر کمپاین مینماید.

دیدگاه ما اینست که هر انسان از تمام حقوق و مزایایی که در اعلامیه جهانی و دیگر استندهای بین المللی حقوق بشر است برخوردار گردند.

این سازمان یک نهاد مستقل، غیر دولتی، غیر سیاسی بوده و بدون هیچ گونه کمک مالی و یا علایق مذهبی فقط توسط خود اعضایش تمویل میگردد.

© سازمان عفو بین الملل 2017

محتویات این اسناد دارای مجوز قانونی (حق چاپ بدون مجوز، غیر تجارتي، غیر اشتقاقی، و بین المللی 4.0) میباشد.

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>

برای معلومات بیشتر لطفاً به صفحه مجوز در وبسایت ما مراجعه نماید: www.amnesty.org
جایی که مالکیت و حق کپی به سازمان عفو بین الملل تعلق دارد و این سند برای استفاده عامه مطابق قانون میباشد.

برای بار اول در سال 2017 چاپ گردید
توسط سازمان عفو بین الملل

Peter Benenson House, 1 Easton Street
London WC1X 0DW, UK

Index: ASA 11/6866/2017
Original language: English

amnesty.org



عکس صفحه اول: نیروهای امنیتی افغان در ساحه که حمله انتحاری توسط موتر لاری که در آن بمب جاسازی شده بود، دیده میشوند که در اثر این انفجار لافل 150 از مردم کشته و صدها تن دیگر زخمی شدند. این انفجار قوی ساحه دیپلوماتیک نشین کابل را شدیداً تکان داد، و رفت و آمد مردم را مختل و سرک را های کابل را پر از مخروبه ها نمود. عکس شاه ماری/ AFP/Getty images

AMNESTY
INTERNATIONAL



خلاصه گزارش

"من خیلی هراس دارم، تا حدی که حتی نمیتوانم بچه هایم را بالای قبر پدر شان ببرم"

گفته های صدیقه که در نیمه های سال 2016 با خانواده اش از کشور ناروی به افغانستان بازگشت داده شد.

شوهر صدیقه که هادی نام داشت توسط یک گروه که مخالف کارش بودند در افغانستان اختطاف گردید. خانواده* در سال 2015، وی برای رهایی او مبلغ هنگفتی را پرداختتد ولی اختطاف چیان وی را چنان مورد ضرب و شتم قرار دادند که او برای چندین روز نمیتوانست صحبت کند. بعد از اینکه هادی صحتمند شد، صدیقه، شوهرش و دیگر اعضای خانواده شان - بشمول یک طفل کوچک - بخاطر ترس از جانشان از افغانستان فرار نمودند. بعد از چندین ماه سفر مشقت بار و خطرناک، آنها به کشور ناروی رسیدند و درخواست پناهندگی و حفاظت جهانی دادند، و در نهایت درخواستی آنها رد گردید.

مقامات ناروی بعدا برای این خانواده دو انتخاب دادند: یکی اینکه آنها را توقیف و بعد از مدتی اجبارا بازگشت داده خواهند شد، و یا خود خانواده از "پروسه کمک های بازگشت دواطلبانه" استفاده نموده مانع توقیف خود شوند و مبلغ تقریبا 10,700 یورو را اخذ کرده و به خانه شان برگردند. صدیقه به پژوهشگر سازمان عفو بین الملل گفت: "بنا ما موافقه نمودیم تا دوباره برگردیم و زندگی خود را از سر شروع کنیم چون دیگر گزینه یی نداشتیم."

آنها در نیمه سال 2016 به افغانستان رسیدند. هادی یک کار جدید را آغاز نمود و کوشش نمود تا در اخفا زندگی نمایند. ولی بعد از چند ماه بازگشت از ناروی وی ناپدید گردید. بعد از سپری شدن چند روز، صدیقه دریافت که شوهر وی کشته شده است، و وی متیقن بود که مسوولیت این حادثه به دوش کسانی است که قبلا شوهر وی را اختطاف کرده بودند. وی به پژوهشگر سازمان عفو بین الملل گفت که بقیه اعضای خانواده وی در افغانستان بصورت مخفی زندگی میکنند، آنها در خانه های خودشان اسیر شده اند، وانقدر میترسند که حتی به زیارت قبر شوهرش نمیتوانند بروند.

صدیقه یکی از هزارها تن از افغانهایی است که در مدت دو سال گذشته از اروپا به افغانستان بازگشت داده شده است. این بازگشت ها در حالی صورت میگیرد که شواهدی زیادی وجود دارد که افرادی که به افغانستان بازگشت داده میشوند در معرض خطر جدی تخطی از حقوق بشری شان قرار دارند. این گزارش قانونیت بازگشت به افغانستان را مورد بررسی قرار میدهد و به وضعیت امنیتی و حقوق بشر در کشور روشنی میاندازد و همچنان تجارب کسانی، مانند صدیقه که از کشورهای اروپایی بازگشت داده شده اند بررسی مینماید. این گزارش اسناد افرادی که از اروپا بازگشت داده شده اند و اطلاعات که در مورد تلفاتی در اثر جنگ بوجود آمده و سایر خطرات در افغانستان، و سوالاتی را که در مورد پروسه تصمیم گیری بعضی از مقامات اروپایی بوجود آمده، به مقایسه و بررسی مینماید.

برای تهیه این گزارش، پژوهشگران سازمان عفو بین الملل در ماه می 2017 به افغانستان سفر نمودند و با 18 تن از خانم ها، مردان و بچه هاییکه اخیرا از اروپا اخراج شده بودند مصاحبه نمودند. پژوهشگران همچنان گزارشهای امنیتی و حقوق بشری را از سراسر افغانستان بصورت وسیع و گسترده بازدید و مورد بررسی قرار دادند، همچنان مصاحبه هایی در افغانستان با سازمانهای خارجی و داخلی، موسسات جامعه مدنی، وکلا، اکادمیک ها، سازمان بین المللی برای مهاجرت (IOM)، کمیشنری عالی سازمان ملل

All interviewees' names have been changed to protect them.

بازگشت اجباری به سوی خطر
بازگشت دادن پناجویان از کشورهای اروپایی به افغانستان

متحد در امور مهاجرین (UNHCR)، و وزارت امور مهاجرین و عودت کنندگان افغانستان، انجام دادند. پژوهشگران همچنان با کارمندان (UNHCR) در ژنیو ملاقات نمودند.

افغانستان در حال حاضر درگیر یک جنگ داخلی بوده که میان نیروهای طرفدار دولت و مخالفین دولت میباشد. گروههایی مخالف دولت شامل طالبان و گروهی دیگر که خود را دولت اسلامی مینامند هستند، ولی بیشتر از 20 گروه دیگر در داخل کشور فعالیت دارند. گزارشهایی تخصصی سازمان ملل متحد و دیگر منابع شواهدی را ارائه مینمایند که جنگ در افغانستان و تاثیر گذاری آن بالای مردم ملکی در دو سال گذشته افزایش یافته است. دفتر UNAMA گزارش داد که سال 2016 یکی از مرگبارترین سال و بلندترین ریکارد تلفات را برای افراد ملکی در افغانستان داشته، که تقریباً 11,418 تن از افراد ملکی کشته و یا زخمی شدند. این منبع گفت که:

"در سال 2016، ناامنی ها ناشی از جنگ و خشونت بیشترین تلفات را به افراد ملکی بخصوص زنان و اطفال وارد نموده است. تشدید جنگ میان نیروهای طرفدار دولت و نیروهای مخالفین برای بدست آوردن قلمرو بیشتر و با بخاطر از دست دادن آن باعث بلند رفتن یک بی سابقه تلفات به افراد ملکی گردید، که این امر شامل بلند رفتن سطح تلفات در اطفال و بلند شدن سطح بیجا شدن شادگان داخلی از سال 2009 بدینسو ثبت اسناد گردیده است، میباشد."

وخامت وضعیت امنیتی که در سال 2016 شاهد بودیم در سال 2017 نیز ادامه پیدا کرد. سازمان ملل متحد تنها در هشت ماه اول سال 2017 بیشتر از 16,290 حادثه امنیتی را ثبت نمود. در ماه جون سال 2017، منشی عمومی سازمان ملل متحد و وضعیت افغانستان را "شدیدا وخیم" توصیف نمود، و سازمان اروپایی حفاظت از افراد ملکی و کمک های بشری (ECHO) اظهار نموده که وضعیت افغانستان به صورت روزافزون به یک "بحران حاد بشری میدل گردیده است."

بین اول جنوری الی 30 جون سال 2017، دفتر UNAMA بتعداد 5,243 تلفات افراد ملکی (1662 کشته و 3,581 زخمی) را ثبت نموده است. بیشتر کشته شدگان و زخمی ها از اثر مواد منف تعبیه شده که توسط نیروهای مخالفین دولت که در مناطق پرجمعیت ملکی صورت گرفته، بوقوع پیوسته است. بخصوص در حملات انتحاری و سایر انفجارات بمب. UNAMA اظهار داشت که در نیمه اول سال 2017، تعداد بیشتر از کشته شدگان و زخمی شدگان را که از اثر حملات انتحاری و حملات پیچیده صورت گرفته ثبت نموده اند و این نشان میدهد که این رقم بیشترین ارقامی است که این دفتر تا به حال و بعد از سال 2009 که ثبت حوادث را آغاز نموده، ثبت کرده بودند.

از لحاظ تلفات ملکی، کابل یکی از خطرناکترین ولایات در افغانستان میباشد. ولی یک بازنگری که در سال 2016 در 10 ولایات که بیشترین تلفات ملکی در آن رخ داده، نشان میدهد که جنگ ها در سراسر کشور اتفاق افتاده است، و ولایات در شمال کشور، در جنوب، شرق، غرب و مناطق مرکزی همه متاثر شده اند. جنگ ها بسیار شدید است و گروه های مختلف دخیل میباشند که بطور مداوم تلاش مینمایند تا مناطقی را تحت تصرف خود در بیاورند و یا دوباره تصرف نمایند، و اعمال این گروهها غیر قابل پیش و سر منشی عمومی سازمان ملل متحد، و همچنان مقامات دولت امریکا، سازمانهای بین المللی UNAMA بیینی میباشد. اظهارات وبخشی از دولت افغانستان این امر را تایید میکند که مردم در سراسر افغانستان در معرض خطر قرار دارند.

برعلاوه اینکه افغانها در اثر جنگ های متواتر به تهدید جدی متضرر شدن قرار دارند، بسیاری از مردم در کشور در معرض جدی متضرر شدن نیز قرار دارند - که در قانون بین المللی اروپا منحیث "تخطی سریع از اساسات حقوق بشر" و بر بنیاد نژاد، مذهب، ملیت، عضویت در گروه مشخص اجتماعی یا نظریات سیاسی شخص، میباشد. آزار و اذیت یک تهدید محلی یا داخلی نیست. تخطی جدی از حقوق بشر در سراسر کشور صورت میگیرد، صرف نظر از اینکه منطقه تحت کنترول نیروهای طرفدار دولت باشد و یا تحت کنترول نیروهای مخالف دولت باشد. در مناطق تحت کنترول دولت، مقامات دولتی بصورت دوامدار مرتکب تخطی از حقوق بشر میشوند. گروههای طرفدار دولت مسوول تخلفاتی از قبیل کشتار عمدی، تجاوز، اخاذی و ایجاد ترس، میباشد. مناطقی که تحت کنترول نیروهای مخالف میباشد، تخطی از حقوق بشر بصورت گسترده صورت میگیرد. این تخطی ها شامل قتل های دسته جمعی و بدون محاکمه، شکنجه و رفتار نادرست، همچنان انکار حق رفت و آمد آزادانه، آزادی بیان، حق اشتراک سیاسی، دسترسی به تعلیم و مراقبت های صحی. و مهمتر اینکه هر دو جناح در ساحاتی که تحت کنترول آنها نمیباشد، مرتکب تخطی از حقوق بشر میگردند.

شکنجه یک خطر جدی دیگر در افغانستان میباشد. در سال 2017، کمیته ضد شکنجه سازمان ملل متحد که مسوولیت نظارت از تطبیق کنوانسیون منع شکنجه، رفتاری های ظالمانه، و جزا های غیر انسانی و خلاف کرامت انسانی نیز نگرانی اشرا از از موجودیت شکنجه و فضای معافیت در برابر شکنجه در افغانستان ابراز کرده است. یافته های این کمیته (CAT) نشان میدهد که " بصورت کل شکنجه یک پدیده قبول شده و قانونی برای جامعه افغانی میباشد. " مرتکبین جنایات جنگی و دیگر متخلفین حقوق بشر به شمول افرادی که عمل شکنجه را انجام میدهند هنوز هم در مقامات اجرایی در داخل دستگاه حکومتی ایفای وظیفه میکنند.

موارد پاسخگویی بخاطر تخلفات حقوق بشری در افغانستان یک امر استثنایی است. افغانستان سطح بلند فساد اداری، فرهنگ معافیت از مجازات و مشکلات حکومت داری را تجربه میکنند. این عوامل باعث آن گردیده است تا حاکمیت قانون ضعیف گردد و توانایی حکومت را در راستای تحفظ مردم در برابر تخلفات حقوق بشری کاهش دهد. نا امنی ها، بی ثباتی و حملات مکرر توسط

بازگشت اجباری به سوی خطر

بازگشت دادن پناهنجویان از کشورهای اروپایی به افغانستان

مخالفین مسلح دولت، ظرفیت حکومت را در تحقق حقوق بشر کاهش داده است. نیروهای امنیتی به شمول پولیس با چالش‌های گسترده‌ای در راستای تأمین امنیت شهروندان ملکی مواجه‌اند. بر علاوه، تعدادی از دستگاه‌های دولتی بشمول پولیس محلی و ملی که وظیفه‌شان تحفظ حقوق بشری شهروندان است - آنها خود دست به تخلفات حقوق بشری می‌زنند.

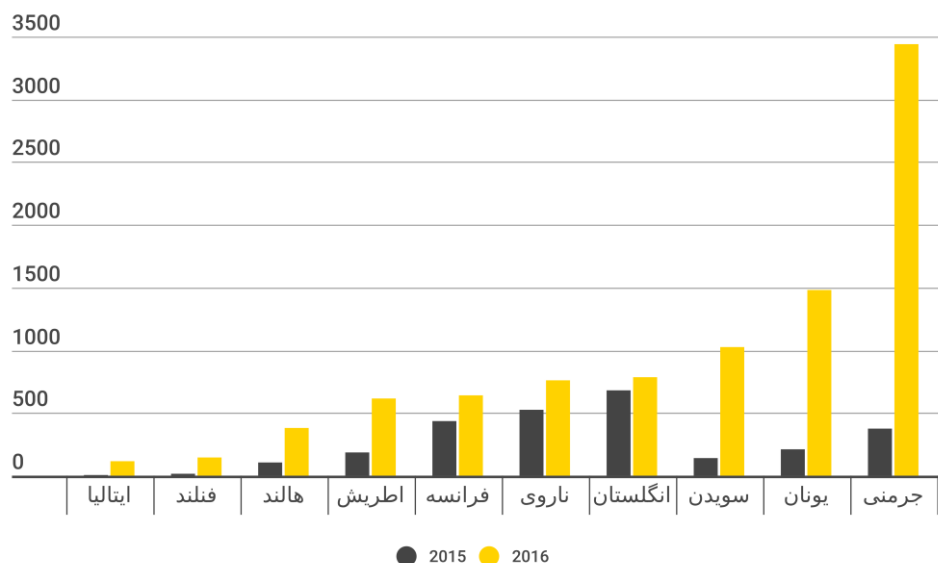
بر علاوه، افغانستان خود با تهدید بحران حاد بشری مواجه است. دفتر سازمان ملل متحد در امور هماهنگی کمک‌های بشردوستانه تخمین زده است که در سال 2017 حدود 9.3 میلیون افغان نیاز به کمک‌های انسانی دارد. بیش از نه میلیون مردم به کمک‌های صحتی یا دسترسی ندارند و یا هم دسترسی‌شان بسیار محدود است. مرگ و میر مادران هنوز هم در بدترین وضعیت در سطح جهان قرار دارد و از هر 1,000 طفل 73 تن‌شان یا از هر 100,000 ولادت 327 تن‌شان می‌میرند. امنیت غذایی رو به وخامت است و بیش از 1.6 میلیون افغان در سراسر کشور در معرض خطر شدید امنیت غذایی قرار دارند.

تقریباً دو میلیون افراد بیجا شده داخلی (IDPs) و کسانی که بصورت غیر دواطلبانه به کشور بازگشت نموده‌اند بحران شدید بشری را که قبلاً موجود است، وخیم‌تر ساخته است. در سپتامبر سال 2017، دفتر (OCHA) گزارش داد که از 34 ولایت افغانستان 30 ولایت از بیجا شدگان اجباری متأثر شده است، و تنها بین اول جنوری الی 16 سپتامبر سال 2017، 257,900 تن جدیداً از خانه‌هایشان بیجا شده‌اند. تقریباً 60 فیصد این بیجا شدگان داخلی جدید را اطفال تشکیل می‌دهند.

اگر افغانها بخاطر وضعیت ناهنجار امنیتی و شرایط بد حقوق بشری از افغانستان فرار میکنند و به اروپا می‌رسند، آنها حق دارند تا درخواست پناهندگی نمایند. تحت قوانین بین‌المللی، هر شخص که کشور اصلی خود را ترک میکند، حق اینرا دارد تا بخاطر رهایی و تحفظ از آزار و اذیت شدن، تقاضای پناهندگی نماید و از این حق برخوردار گردد، و این امر در مطابقت با پرنسیپ‌های که در اعلامیه جهانی حقوق بشر تذکر رفته، میباشد. علاوه برآن، پرنسیپ‌های قانونی بین‌المللی قبول شده عدم اجبار بدین معنی است که کشور های اروپایی نمیتوانند شخصی را به جای بفرستند که در آنجا خطر واقعی نقض حقوق بشر موجود باشد.

درسال های اخیر کاهش قابل ملاحظه‌یی در میزان قبولی درخواستهای افغانها برای حفاظت بین‌المللی در کشورهای اروپایی بوجود آمده است. اوسط قبولی درخواستی افغانها از 67 فیصد در سال 2015 به 56 فیصد در سال 2016 کاهش نموده است. این کاهش در بین ماههای سپتامبر سال 2015 (68 فیصد) و در ماه دسامبر 2016 (33 فیصد) تشدید یافته است. در حالیکه این گزارش تصمیم و یا پروسه پناهندگی را در کشور های اروپایی را بررسی نمیکند ولی ارتباط مستقیم با افزایش رد درخواستی های پناهندگی دارد. افراد حق این را دارند تا علیه فیصله رد شدن دوباره درخواستی نمایند، ولی اگر موفق نشوند، آنها باید کشور را ترک نمایند، چه از طریق "بازگشت اجباری" و یا یک قاعده نسبتاً اجباری، ولی با این وجود، تحت پروسه اجباری بنام "کمک‌های دواطلبانه بازگشت"، این کار صورت می‌گیرد. در سال های اخیر برگشت دادن پناهندگان از کشورهای اروپایی به افغانستان بطور چشمگیری افزایش یافته است. بین سالهای 2015 و 2016، تقریباً 300 فیصد در بازگشت شهروندان افغان (اجباراً و یا ظاهراً "دواطلبانه" توسط کشورهای اروپایی به افغانسان افزایش یافته است: از 3,290 به 9,460 تن.

جدولتعداد افغانها که در سالهای های 2015 الی 2016 از کشور های اروپایی به افغانستان بازگشت داده شده اند.



بازگشت اجباری به سوی خطر
بازگشت دادن پناجویان از کشورهای اروپایی به افغانستان

زمانیکه افزایش در تعداد بازگشت دادگان به افغانستان، با رقم تلفات افراد ملکی مقایسه گردد، سوالات جدی را در مورد پروسه تصمیم گیری مقامات اروپایی بوجود میآورد.

جدول تلفات ملکی در افغانستان و بازگشت دادگان از اروپاه در سال های 2015 الی 2016



به صورت آشکار یک خلاء بین حقایق عینی در افغانستان، و کارکردها و پالیسهای اتحادیه اروپا و دولت های اروپایی نسبت به پناهجویان افغان وجود دارد. چرا این اختلاف بین حقایق در افغانستان و رفتارهای مقامات اروپایی نسبت به مردمی که از کشور شان فرار کرده اند وجود دارد؟

به نظر میرسد که یک عامل اصلی انکشافات سیاسی در اروپا باشد. در سال 2015، یک رقم بی سابقه از مردم - بیشتر از یک میلیون - به صورت غیر منظم به اروپا آمدند، بطور عمده از ترکیه سوار بر کشتی و با قبول کردن یک سفر نهایت خطرناک. تقریباً 20 فیصد این مردم (200,000) از افغانستان بودند. باوجود این حقیقت که این ارقام در مقایسه با میلیونها پناهجو که در کشورهای مانند ایران و پاکستان زندگی میکنند، بسیار کم است. پاسخ اروپا و بسیاری از دولت های اروپایی بصورت فعال این بود تا مانع رسیدن غیر منظم پناهجویان بیشتر در خاک اروپا گردند.

در چنین شرایط سندی بنام " افغانستان-اروپا راه مشترک به پیش" در مورد سند (راه مشترک به پیش) مذاکره صورت گرفت و در ماه اکتوبر سال 2016 به امضا رسید. هدف این سند تسهیل نمودن بازگشت شهروندان افغان از تمام کشورهای عضو اروپا به افغانستان بود.

بصورت رسمی، "راه مشترک به پیش" براساس همبستگی و همکاری است، در حقیقت این موافقتنامه بالای دولت افغانستان فشار وارد چالشهای راکه مهاجرین به آن مواجه اند، بیان نمایند. این سند به صراحت بیان مینماید که کمک های انکشافی که به افغانستان فراهم میگردد مستثنی از حمایت های پولی است که برای کمک های پروگرامهای بازگشت و ادغام مجدد، در نظر گرفته شده است.

باوجود اینکه "راه مشترک به پیش" یک شعار همبستگی و همکاری است، در حقیقت این موافقتنامه بالای دولت افغانستان فشار وارد میکند تا تعداد زیاد از بازگشت شوندهگان را قبول نماید. از گفته های وزیر مالیه دولت افغانستان آقای اکلیل حکیمی که در پارلمان صحبت میگردد نقل قول میگردد که گفته: " اگر دولت افغانستان با اتحادیه اروپا در بحران مهاجرین همکاری نکند، اینکار بالای مقدار کمکهایی که به افغانستان تخصیص داده شده اثر منفی خواهد گذاشت. " به همین قسم، یک منبع سری دولت افغانستان موافقتنامه راه مشترک به پیش را به جام زهری تشبیه کرد که دولت افغانستان انرا اجباراً بخاطر دریافت کمک های انکشافی نوشید. این کشور شدیداً به کمک های خارجی نیازمند است، که تقریباً 70 فیصد عایدات سالانه افغانستان بسته گی به کمک حمایت کنندگان مالی دارد. در یک سند افشا شده ماه مارچ 2016 آمده است که در آن سازمان های اروپایی اظهار داشته اند که از فرصت کنفرانس کمک برای افغانستان در ماه اکتوبر 2016 که (موافقتنامه " راه مشترک به پیش" در آن امضا گردید) و همچنان منحیث یک انگیزه مثبت برای تطبیق سند "راه مشترک به پیش" استفاده صورت گیرد. همچنان این سند تصریح مینماید که یکی از اهداف موافقتنامه اختصاص 200 میلیون یورویی برای حکومت سازی در افغانستان " است تا این موافقتنامه نسبت به برگشت مهاجرت حساس باشد و احتمالاً یک شاخص ربط دهنده آن از طریق سیاست دولت در قبال مهاجرت و بازگشت شوندهگان و تطبیق

بازگشت اجباری به سوی خطر
بازگشت دادن پناهجویان از کشورهای اروپایی به افغانستان

موافقتنامه "راه مشترک به پیش" باشد. در این سند همچنان سازمان های اروپایی از "وضعیت امنیتی رو به وخامت افغانستان و تهدیدهایی که مردم به آن مواجه اند، تأیید میکنند،" به همین صورت، "سطح بلند حملات تروریستی و تلفات ملکی" افزایش خواهد یافت، ولی هرگز اظهار ننموده اند که "بیشتر از 80,000 تن از افراد پناهجو الزاماً در آینده نزدیک بازگشت داده میشوند.

پیام واضح است: اخراج مهاجرین افزایش خواهد یافت بدون در نظر داشت خطراتی که مردم به آن مواجه خواهد بودند.

برای عملی ساختن این اخراج ها، کشور های اروپایی بطور خود سرانه بعضی از مناطق افغانستان را بر مبنای موجودیت پرواز های داخلی امن دانسته اند. به عبارتی دیگر، مقامات اینرا میدانند که ولایت شخص پناهنده خطرناک است ولی توقع دارند که این شخص در نقطه ای دیگری از کشورش زنده گی کند. بطور مثال، چندین کشور اروپایی کابل را یک شهر امن میدانند، در حالیکه یوناما گزارش کرده است که ولایت کابل بیشترین آمار تلفات ملکی را دارا بوده و 19 درصد تلفات ملکی در این ولایت صورت میگیرد.

فرضیه ای پرواز های داخلی از لحاظ قانونی سوال برانگیز است و یک امر غیر واقعی سازمان بین المللی مهاجرت در مورد فرضیه ای پرواز های داخلی ملاحظاتی جدی دارند که این موضوع هیچ ربطی و یا مبنای با کنوینسیون مربوط به وضعیت مهاجرت ندارد. بر علاوه، گزارش های سازمان ملل متحد و دیگر متخصصین اینرا واضح میسازد تلفات ملکی و نا امنی ها در سرتاسر کشور صورت میگیرد، از شمال تا جنوب و غرب و شرق. اوضاع امنیتی به شدت وخیم بوده و چندین گروپ مسلح ضد دولت فعال بوده و هریک تلاش دارند تا مناطق بیشتری را تحت تصرف خود درآورند.

کشور های اروپایی مصمم اند تا پناهنده گان افغان را دوباره به کشورشان باز گشت دهند بدون در نظر داشت نا امنی های گسترده تلاش های جدی بخاطر اخراج جوانان آسیب پذیر در جریان است. این اخراج ها شامل اطفال بدون سرپرست و جوانانی که در زمان رسیدن به خاک اروپا زیر سن قانونی بوده اند نیز میگردد. اطفال نه تنها با همان خطراتی مواجه اند که دیگر مردم افغانستان اند، در عین حال آنها در معرض خطر های عدیده ای دیگری نیز استند که مقامات اروپایی به خوبی از آن آگاه اند. اتحادیه اروپا برنامه اییبا با اداره بین المللی مهاجرت (ای او ام) را تحت نام "پروگرام ادغام مجدد و شبکه اروپایی برای افغانستان" را تمویل میکند بر آسیب پذیری اطفال بدون سرپرست ایکه از اروپا اخراج میشوند را تأیید میکند و در عین حال میآفزاید که در نبود یک مقرر ملی که موضوع تحفظ این اطفال را قانونی سازد فقط سازمان های ملی و بین المللی میتوانند برایشان حمایت فراهم کنند.

افغانستان به شدت نا امن شده است، مخصوصاً در سالهای اخیر. در عین حال کشور های اروپایی اخراج مردم را به افغانستان افزایش داده اند، حتی در زمانیکه خشونت ها در سرتاسر کشور صورت میگیرد. در حال حاضر، با درنظر داشت وضعیت امنیتی و حقوق بشری در افغانستان، تمامی اخراج ها تخطی بشمار میرود. این اخراج ها نه تنها به دلایل فرستادن فرد به سوی خطر جدی تخطی به شمار میروند بلکه حتی اگر به دلیل آنکه امکان دارد در معرض خطر قرار گیرند نیز یک نوع تخطی به شمار میرود. کشور های اروپایی در برابر خطراتی که امکان دارد این بازگشت شده گان به آن مواجه شوند چشم هایشانرا بسته اند و با اتحادیه اروپا یکجا حکومت افغانستان را تحت فشار های گسترده ای قرار داده اند تا تعداد کثیری از اخراجی ها را پذیرفته در حالیکه اینکار یک عمل غیر قانونی بشمار میرود.

سازمان عفو بین الملل از تمامی کشور های اروپایی میخواهد تا تمامی اخراج مهاجرین افغان را به حالت تعلیق درآورد تا زمانیکه این بازگشت ها مصوون بوده و با کرامت انسانی همراه باشد. این سازمان هم چنان از کمیشنری عالی سازمان ملل متحد در امور مهاجرین نیز میخواهد تا عین درخواست را از کشور های اروپایی نماید. بر علاوه سازمان عفو بین الملل از حکومت افغانستان و اداره بین المللی مهاجرت میخواهد تا در قسمت اخراج مهاجرین افغان با کشور های اروپایی هیچ نوع کمک و همکاری نکنند.

بازگشت اجباری به سوی خطر
بازگشت دادن پناهجویان از کشور های اروپایی به افغانستان

سازمان عفو بین الملل یک
جنبش جهانی حقوق بشر است.
بی عدالتی در مقابل یک شخص
به معنایی بی عدالتی برای
همه یی ماست.

تماس با ما

برای پیوستن به گفتگو



info@amnesty.org

www.facebook.com/AmnestyGlobal



+44 (0)20 7413 5500

@Amnesty



بازگشت اجباری به سوی خطر

بازگشت دادن پناهجویان افغان از اروپا به افغانستان

افغانستان درگیر یک جنگ گسترده و وخیم میباشد. ده ها هزار افراد ملکی کشته و یا زخمی شده اند، و یک تعداد زیادی دیگر با خطر جدی تخطی از حقوق بشر مانند آزار و اذیت و شکنجه مواجه اند. هیچ نقطه بی از کشور را نمیتوان امن تصور کرد.

کشورهایاروپایی و اتحادیه اروپا از این خطرات بطور مداوم چشم پوشی نموده اند، و بالای حکومت افغانستان فشار وارد میکنند تا رقم زیادی از بازگشت دادگان را قبول نماید. تعداد بازگشت شدگان افزایش میابد، حتی در زمانیکه خطرات در کشور بیشتر و شدید گردیده است. برای توجیه کردن این بازگشت ها، کشور های اروپایی بصورت خوسرانه تعدادی از نقاط افغانستان را مصوون قلمداد کرده اند مانند شهر کابل، در حالیکه کابل یکی از خطرناکترین شهر ها برای افراد ملکی در افغانستان است.

بازگشت پناهندگان از اروپا به افغانستان و با وجود خطرات موجود در آنجا- به معنی انتقال به سوی خطر شدید بوده و یک تخلف حقوق بشری به حساب میاید. در حال حاضر، با درنظرداشت وضعیت حاد امنیتی و شرایط بد حقوق بشری در سراسر کشور، تمام بازگشت دادن ها یک تخطی از پرنسیب های قانونی و منع اخراج اجباری میباشد.